

Chiara Amiranteová

Zostane len láska

Nové horizonty
v pekle ulice

Vydavateľstvo Nové mesto
Bratislava 2022

Preložila Eva Lahučká
Preklad zrevidovala Katarína Jančíšínová
Predslov napísal Andrea Bocelli

www.obchod.nm.sk

© Chiara Amirante, Solo l'amore resta, 2012
© Edizioni Piemme Spa, Milano
© Vydavateľstvo Nové mesto, s. r. o., Bratislava 2022
Translation © Eva Lahučká 2022

ISBN 978-80-89621-67-5

Predslov

Keď som spoznal hlavnú hrdinku tohto pútavého životného príbehu, už som aj zabudol, že mi o nej kedysi hovoril jeden môj kamarát. Rozprával o nej s nadšením (možno až prílišným na to, aby si získala moju dôveru a našla bezpečné miesto v šperkovnici mojej pamäte). A tak, keď mi niekto pošepkal: „Pod', predstavím ti Chiaru,“ potreboval som chvíľu na to, aby som pochopil, o kom je reč. Keďže som nevedel, aká skúsenosť ma čaká, takmer roztržite som sa pobral k stolíku umiestnenému vonku medzi množstvom ľudí, ktorí sa zišli, aby podporili dobročinnú iniciatívu. Sedel tam človek s mladým výzorom aj hlasom, ktorý sa nečakane a s ľúbeznosťou anjela dotkol mojich najskrytejších citlivých strún: „Teší ma,“ povedala Chiara a podala mi ruku, ktorú som jej stisol s takou srdečnosťou, až ma to samotného prekvapilo.

Prisunul som si k nej stoličku a začali sme sa rozprávať, akoby sme sa poznali odjakživa. Nič som o nej nevedel, no nevysvetliteľne som sa chcel o nej dozvedieť všetko: o jej živote, neuveriteľnom duchovnom dobrodružstve, ktoré sa chvíľku nato začalo črtať v mojej bezbrannej mysli, nepripravenej na toto nádherne a veľmi pôsobivé rozprávanie.

Keď prišiel čas obeda, celkom spontánne som ju pozval k sebe domov, aby sa neprerušil tento príbeh s rozprávkovou príchuťou.

Poslušne, krok za krokom, ma hrdinská zakladateľka *Nových horizontov* sprevádzala a s výnimočnou trpezlivosťou aj naďalej odpovedala na moje čoraz bezprostrednejšie, priamejšie a osobnejšie otázky.

Medzitým Chiara pokračovala v plynulom, ucelenom, pokojnom a radostnom rozprávaní, ktoré je zachytené na stránkach tejto knihy: text, ktorý nás necháva v nemom úžase, krehká rovnováha medzi snom a skutočnosťou; príliš krásny sen nato, aby sa stal pravdou. A skutočnosť, ktorá sa ponúka v celej svojej čistote a bezúhonnosti, je taká príťažlivá a strhujúca, až sa zdá byť snom.

Presne tak: Chiara rozprávala a môjmu srdcu, mojej budúcnosti a budúcnosti mojich drahých sa otvárali nové horizonty. Ba dokonca budúcnosti všetkých, alebo aspoň tých, ktorí mali to šťastie poznať cestu tejto nebojácnej ženy a chceli sa k nej pridať. Ako keď mnohé malé kvapky spoločne vytvárajú azúrovo modré a čisté more, v ktorom sa rád zrkadlí dobrý Boh – tak to jedného dňa povedala Matka Terézia z Kalkaty.

Nasledujúce strany môžu skutočne spôsobiť zvrät v našom živote, no nemajme strach, ale dovoľme, aby prekvapivý odkaz tejto knihy premenil náš nepokoj na pokoj, zatrpknutosť na radosť, pochybnosti na istotu. Dovoľme, aby radosť, ktorá neustále sprevádza Chiaru, nakazila aj naše duše, naše svedomie a priniesla svetlo všade tam, kde sme.

Chiara nám rozpráva svoj príbeh bez ostychu a otvorene, aby každý z nás našiel silu urobiť raz a navždy veľmi odvážnu voľbu a rozhodol sa pre cieľ v prospech svetla a pravdy. Pravdy, ktorá je život. Života, ktorý nám už na tejto zemi, môže darovať kúsok neba.

Môže sa to zdať neuveriteľné, ale v ten deň som nepustil svoju obeť: dôkladne som ju vypočúval ako na súde; chcel som poznať každý detail tohto výnimočného

ho ľudského osudu. Smel som sa ho dotknúť rukou a už som nemohol ignorovať jeho ohromujúcu realitu.

Keď nadišiel večer, naliehal som, aby môj hosť zostal aj na večeru.

Pridali sa aj niektorí jej priatelia a spolupracovníci. Je ťažké, ba dokonca nemožné vysvetliť slovami tú radosnú, sviatočnú a pohodovú atmosféru, ktorá sa bezprostredne vytvorila pri našom stole. Diskutovali sme, cítili sme vzájomnú blízkosť, a pritom sme sa skoro vôbec nepoznali.

Spomínam si s určitým dojatím, ako sa na konci večere ku mne priblížil jeden z mojich príbuzných a takmer hanblivo mi povedal: „Takto šťastní sme ešte pri tomto stole nikdy neboli, nezdá sa ti?“ A ja som musel uznať, že má pravdu.

Chiara, zakladateľka Nových horizontov, bola s nami a každému z nás otvorila nové horizonty.

Príbeh jej života ako ten najgeniálnejší pútavý román zasial nové a dôležité semenka do duše všetkých tých, ktorí chceli byť prítomní a emotívne sa zúčastňovať na jej rozprávaní.

Život Chiary je pre nás veľkým darom, ktorého blahodarné účinky možno nájsť v tejto knihe, pripomínajúcej dielo svätej Terézie, *Príbeh mojej duše*. Sú priamym svedectvom toho, akých zázrakov môže byť schopná ľudská bytosť, ktorá sa spontánne, radostne a bez váhania rozhodne stať nástrojom v rukách Boha, najvyššieho Dobra.

Andrea Bocelli

Úvod

Všetko sa pominie, zostane len láska! Táto jednoduchá myšlienka sa pred mnohými rokmi čoraz hlbšie vtlačala do môjho srdca. Lekári v tom mali jasno: nemala som šancu vyviaznuť z veľmi zriedkavej choroby, ktorá ma postupne oberala o zrak. Onedlho – hovorili mi – oslepeš. Išlo o nevyliciteľnú chorobu, ktorá mi spôsobovala neustále pretrvávajúce silné bolesti celého tela, nedokázal ich utlmiť žiadny liek. A predsa, napriek tejto ľudsky ťažko zvládnuteľnej situácii som vo svojom vnútri pociťovala hlboký pokoj. O čo viac sa svet skrýval pred mojimi očami, o to väčšmi som cítila naliehavú potrebu ísť mu v ústrety a deliť sa spolu s ostatnými, najmä s tými najzúfalejšími, o oslnivý objav, že plnosť radosti, ktorú nám dáva Kristus, možno zažiť aj v tých najdramatickejších situáciách nášho života.

Už nejaký čas som mávala v noci znepokojujúci sen. Nachádzala som sa na nevlúdnom mieste obklopenom horami. Prenasledovali ma ohavné príšery s diabolským výzorom. Pustila som sa do behu smerom k vrcholu hory. Snažila som sa uniknúť ich hrozbám, keď som však prišla na vrchol, pochopila som, že každá úniková cesta je zatarasená. Pozerala som dolu a mala som hrôzu z toho, že sa zrútim. Na dne údolia som zbadala zúfalý ľud, ktorý kričal a dvíhal ruky smerom ku mne, akoby ma prosil o pomoc. Váhala som medzi túžbou pomôcť svojim bratom a strachom, že sa zrútim na dno priepasti.

Obávala som sa, že keby som zostúpila do údolia, zomrela by som.

Nevedela som pomenovať svoju nočnú moru, nedokázala som si vysvetliť jej význam. Až keď som začala chodiť v noci do ulíc, v mysli sa mi vracali tieto spomienky a mala som fyzický pocit *déjà-vu*. V strašnej realite, ktorá ma obklopovala, som opäť zbadala podobné tváre ako v onom sne, a začala som hľadať odpoveď na ich bolestný výkrik. Spomenula som si na svoj príbeh a na to, ako ma Pán sprevádzal po hrboľatých cestách, ktoré ma nad každé moje očakávanie doviedli doprostred toho, čo som nazvala „ľud noci“.

Každé stretnutie bolo peklom, ktoré sa otváralo, priepasťou, do ktorej som vchádzala po špičkách, ale aj rozjímaním o niečom peknom, čo príde: aj keby to bolo len obnovenie nádeje, túžby chcieť znovu nájsť možnosť života v plnosti.

„Ak budete zachovávať moje prikázania, ostanete v mojej láske... Toto som vám povedal, aby vo vás bola moja radosť a aby vaša radosť bola úplná.“ (Jn 15, 10 – 11) V týchto slovách Jánovho evanjelia našlo moje srdce odpoveď. A práve tu sa začalo moje dobrodružstvo, ktoré už dávno nie je len moje. Delím sa oň s tisícami priateľmi a bratmi, ktorí sa rozhodli deň čo deň, vo vzťahu hlbokého zdieľania kráčať spolu so mnou smerom k nádherným novým horizontom, ktoré pred nami neustále otvára láska.

1

Chcem žiť pre niečo veľké

Narodila som sa v nádhernej rodine a som veľmi vďačná za túto milosť. Moji rodičia uzatvárali manželstvo ako veriaci, veľmi sa však nezúčastňovali na živote Cirkvi. Potom sa stretli s Chiarou Lubichovou, zakladateľkou Hnutia fokoláre. Zažili intenzívnu skúsenosť obrátenia a pustili sa do dobrodružstva, ktoré ich priviedlo k obnove života. Boh sa stal stredom ich života a snažili sa žiť radikálne podľa evanjelia.

Dostala som ďalšiu milosť, pretože rodičia ma počali v čase, keď intenzívne zažívali Božiu lásku. Hneď, ako sa dozvedeli o mojej existencii, túžili ma zasvätiť Panne Márii a jej Nepoškvrnenému Srdcu. V tom čase žili v Ríme, neďaleko stanice Termini, a moja matka chodievala každý deň na svätú omšu do Baziliky Santa Maria Maggiore. Tak som sa dennodenne živila Eucharistiou, hoci som bola ešte v maminom lone.

Narodila som sa 20. júla 1966 a z útleho detstva si pamätám nádhernú atmosféru, neustálu snahu o uskutocňovanie evanjeliovej vety „kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi“ (Mt 18, 20), čo je súčasťou spirituality Hnutia fokoláre. Takto konkrétne som vnímala silu spoločenstva nielen medzi svojimi rodičmi, ale aj medzi členmi komunity,

ktorú navštevovali, kde boli všetci zjednotení s „Ježišom medzi sebou“.

Kvôli otcovej práci sme sa sťahovali do viacerých miest, od Ríma až po Alexandriu. Bývali sme vo Ferrare, potom v Cagliari, Ancone, Brindisi, až sme sa napokon vrátili do Ríma. Neustále sťahovanie bolo pre mňa skôr obohacujúcou skúsenosťou než traumou, pretože kamkoľvek sme prišli, našli sme širšiu rodinu ľudí, ktorých spájalo evanjelium. Vôbec som nemala pocit, že som sa presťahovala z jedného miesta na druhé, naopak, vždy som sa v novom prostredí cítila ako doma. Snažila som sa to vyjadriť aj vo svojej básni *Mojím domovom je svet*.

*Mojím domovom je svet,
mojou zemou je nebo,
mojou vlasťou je srdce každého človeka.
A v každom človeku, ktorého stretnem, je môj poklad;
v nekonečných temnotách je moje svetlo;
v trýzni trpiaceho ľudstva, ktoré kričí,
je moje srdce.*

Už od malička som sa pravidelne zúčastňovala na mariapoli, letnom týždennom stretnutí, ktoré organizovalo Hnutie fokoláre pre rodiny a ľudí v každom veku. Na stretnutiach sme sa učili prehlbovať niektoré aspekty evanjelia. Mariapolis znamená „Máriino mesto“ a v tie dni, keď sme žili v spoločenstve, sme sa všetci snažili naplno žiť podľa zákona vzájomnej lásky. Aj ja som prežívala mimoriadnu radosť a zdalo sa mi, že sa skutočne dotýkam neba.

Z týchto prvých skúseností vzišiel dôverný vzťah s Ježišom, ktorý vždy vystihoval môj spôsob prežívania viery. So všetkým, čo sa mi prihodilo, som sa zverila Ježišovi, rozprávala som sa s ním, prosila som ho, aby mi poradil, čo mám robiť.

Počas detstva som trávila veľa času obklopená prírodou či už na vidieku, pri mori, alebo v horách, čo považujem za veľký dar. Pomerne často som sa cítila očarená nádhernou krajinou a vždy, keď som vnímala krásu sveta, som si pomyslela: „Keď je západ slnka taký nádherný, predstav si, aký musí byť Boh, ktorý to stvoril! Keď spev vtákov vnímam ako prenádherný koncert, aký asi môže byť koncert v raji, koncert Lásky lások? Keď so zatajeným dychom hľadím na vrcholky hôr, aká môže byť majestátnosť Božej krásy? Čo sa stane, keď ho uvidím z tváre do tváre?“ Nejedna okamih som trávila uchvátená myšlienkou na bláznivú Božiu lásku, na žiarivú krásu a pravdu, ktorou je Boh, a my z toho môžeme vnímať len maličké záblesky svetla.

Už v piatich rokoch sa vo mne prebúdzali prvé bytostné otázky. Porovnávala som lásku, ktorú som zažívala doma a v spoločenstve s tým, čo som počula v televízii alebo som zachytila z rozprávania svojich rodičov. Stávalo sa, že niekedy som zakúšala obrovské utrpenie, keď som sa dotkla rukou drámy bolesti a častej nenávisti medzi ľuďmi.

Vo svojom vnútri som cítila ukrutnú bolesť: pýtala som sa – ak je Boh láska, prečo je potom vo svete toľko utrpenia? Ak je Boh láska, ako je možné, že existuje smrť, že trpia alebo zomierajú nevinné deti? Ako je možné, že sú prípustné toľké nepravosti? Čoraz naliehavejšie otázky sa stávali predmetom dialógu počas stolovania najmä s mojím otcom, ktorý bol tiež neustále hľadajúci človek.

Zamýšľali sme nad závažnými problémami, nad veľkými existenčnými otázkami. S nesmiernou vďačnosťou si spomínam, že mama a otec mi na moje znepokojivé otázky nikdy nedávali utešujúce odpovede, len aby ma upokojili. Každé moje „prečo?“ zodpovedalo ďalšiemu „prečo?“ môjho otca, ktorý ma neobvykle nasledoval na

tejto mojej ceste hľadania. Aj mama sa do dialógu zapájala svojimi postrehmi, ktoré sa vždy vyznačovali veľkou múdrosťou. Bolo veľmi podnetné nachádzať zmysel v neustálom hľadaní pravdy. Tú sme spolu objavovali vo Svätom písme, najmä v evanjeliu. Nechápali sme ho len ako zaujímavý príbeh, ale ako text, v ktorom sa dá prehlbovať jedine životom.

Odpovede, ktorým som sa venovala, boli v každom prípade presvedčivé, lebo skúsenosť Božej lásky bola napodiv silnejšia než akákoľvek pochybnosť o jeho láske. Počas mnohých živých diskusií s rodičmi nešlo len o to, aby som dospela k pochopeniu Božej lásky rozumom. Išlo skôr o poznanie, aby som si v porovnaní s touto konkrétnou skúsenosťou lásky uvedomila, že všetko ostatné sa roztopí ako lanský sneh. Ak máš skúsenosť so slnečným svetlom a teplom, nemôžeš pochybovať o jeho jestvovaní. Presne tak to bolo u mňa s Bohom: cítila som sa zahalená do Božej lásky, v duši som zakúsila jeho svetlo a teplo, a to bolo silnejšie ako všetky pochybnosti, ktoré panovačne klopali na dvere mojej mysle.

Postupne, vo svetle Svätého písma som pochopila, že Boh, ktorý je láska, nás nemohol stvoriť inak než slobodných, a to až do tej miery, že nám dovolil zmeniť svoj plán, v ktorom na počiatku nebola prítomná ani smrť, ani bolesť: „Lebo Boh stvoril človeka pre neporušiteľnosť, urobil ho obrazom svojej podoby, závisťou diavla však prišla na svet smrť: skúsia ho tí, čo sú jeho korisťou.“ (Múd 2, 23 – 24)

Tak som si začala uvedomovať tajomstvo všemohúcnosti Boha, ktorý keďže je láska, zastavil sa pred slobodou bytostí, ktoré si vždy môžu vybrať medzi dobrom a zlom. Začala som chápať zodpovednosť za tento nesmierny dar slobody, ktorý sme dostali. Aj to, ako z každej našej voľby môže prameniť bolesť a utrpenie nielen

pre náš život, ale aj pre život mnohých iných. Pochopila som, čo potvrdzuje Sväté písmo, že bolesť a smrť neboli v Božom pláne s ľudstvom, ale prišli na svet kvôli pomýlenému zaobchádzaniu so slobodou, najmä od Lucifera a anjelov, ktorí mu slúžili. A tiež kvôli každému rozhodnutiu sa pre zlo, ktoré môžu ľudské bytosti v každej chvíli urobiť.

Bola som si vedomá toho, že jestvuje aj možnosť neodpovedať na Božiu lásku. Ale táto možnosť povedať „nie“ Božej láske je spojená s Luciferovým „nie“, ktoré sa proti Božiemu plánu lásky s ľudstvom. V duši môže spôsobiť „duchovnú smrť“ a doviestť ju k tomu, že bude zažívať peklo už na tejto zemi. Dobře to vysvetľuje svätý Pavol: „Mzdou hriechu je smrť.“ (*Rim 6, 23*)

Tieto myšlienky vo mne vyvolávali zmysel pre zodpovednosť voči tajomstvu slobody. Cítila som sa povolaná odpovedať priamo na Božiu lásku a zažiť plnú radosť, ku ktorej sme povolaní. Začala som chápať, že ľudská tragédia vzišla z výslovného odmietnutia od bytosti, ktorá síce podľa mena mala prinášať nádej svetla (Lucifer totiž znamená „nosiť svetla“), ale radšej sa úplne vzoprela Stvoriteľovi. Boh je svetlo, Lucifer je temnota; Boh je pravda, Lucifer je otec klamstiev; Boh je spoločenstvo, Lucifer rozdeľuje; Boh je život, Lucifer prináša smrť.

Už ako malé dieťa som si uvedomila, že každé moje malé „nie“ Božej láske, čo i len najmenší nesúhlas s odporúčaniami Pána, môže priniesť ovocie utrpenia. Či už v mojom živote, alebo aj v živote iných. Spomínam si ešte na svoje prvé klamstvo, žartom vyrieknuté mame, pričom som napodobnila kamarátku, ktorá zvykla často klamať. Mala som päť rokov a mama si hneď všimla, že ide o klamstvo. Zastavila auto, prísne sa na mňa pozrela a s týmto veľmi prísny pohľadom mi dala slabú facuku. Potom som už nikdy nezaklamala, lebo tá facuka ma

prinútila poriadne si uvedomiť, aké je v živote dôležité, aby sme boli vždy čestní a korektní k všetkým ľuďom.

Moja mama ma vždy viedla s veľkým citom, láskou, pravdou a múdrosťou. Bola to najúžasnejšia osoba, ku ktorej som vzhliadala.

Okrem iného mi matka každý deň pomáhala pochopiť význam hriechu. Nie je to len dopustenie sa zlého skutku, ako skôr rozhodnutie uzavrieť sa pred Božou láskou. Uvedomila som si, že „všetko smiem, ale nie všetko osoži“ (porov. Kor 6, 12). V tom čase sme žili v Cagliari a moje dni boli plné kamarátov, hry a pohody. V lete sme každý deň chodievali k moru. Boli sme traja súrodenci: Marco, Luca a ja. Štvrtého Carla som nikdy nepoznala, pretože len po niekoľkých mesiacoch života odišiel do neba kvôli vrodenej srdcovej chybe. Všetci ma považovali za miláčika rodiny.

Môj otec Silvano riadil automobilový klub a stres z povolania, vyvolaný veľmi intenzívnym pracovným tempom, mu spôsobil výrazné nervové vyčerpanie, ktoré ho striedavo prenasledovalo po celý život. Aj bezstarostnosť nášho detstva bola podrobená skúške tohto kríža. Moja matka Maria Teresa, ktorú však všetci volali *Mietta*, vyštudovala právo, lebo chcela ísť v šľapajach svojho otca (bol prvým predsedom Odvolacieho súdu). Svoju prácu však neskôr dala bokom, aby sa nám deťom naplno venovala.

V piatich rokoch som začala pociťovať neodolateľnú túžbu po hlbšom prežívaní svätej omše prijatím nesmierneho daru Eucharistie. Ako prosté dievčatko som cítila, že prostredníctvom konsekrovanej hostie ľudia môžu vstúpiť do osobitného spoločenstva s Pánom, hoci toto všetko moja myseľ ešte nevedela pochopiť.

Preto som nedala pokoj rodičom a naliehala som, že aj ja chcem ísť na sväté prijímanie. Cítila som to ako za-

Ľúbenie do Ježiša, preto pre mňa nebolo nič krajšie, ako môcť prijať Ježiša do svojho srdca. Musela som byť asi poriadne dotieravá, lebo napokon sa rozhodli požiadať istého kňaza fokolarína o skúšobné stretnutie, na ktorom by si overil, či je táto moja túžba iba detským nadšením, alebo skutočným vnútorným impulzom. Po niekoľkých rozhovoroch mi kňaz povedal, že môžem ísť na prvé sväté prijímanie. Bola to pre mňa úžasná správa.

Práve počas mariapoli v Cagliari, za prítomnosti tisícok ľudí, sa odohrala táto veľká slávnosť. Ja a môj o rok a pol starší brat Luca, (Marco je odo mňa o päť rokov starší), sme boli na prvom svätom prijímaní. Bol to výnimočný deň. Hlbšie som si uvedomila, že Ježiša som už rôznym spôsobom cítila bližšie. Moje dni naplňal svojou hmatateľnou láskou a tak bláznivo ma miloval, že sa rozhodol nájsť si príbytok v mojom malom srdci. Keď som prijala Eucharistiu, zdalo sa mi, že sa skutočne dotýkam prstom neba, akoby som bola vymrštená do raja a celé nebo preniklo moju dušu. Vo svojom vnútri som Eucharistiu vnímala ako bránu, ktorá zjednocuje nebo a zem, spája našu malosť s nekonečnosťou Boha a náš čas, ktorý sme tu povolaní žiť, s plnosťou večného života.

Keď som mala šesť rokov, presťahovali sme sa do Ancony, kde sme ostali dva roky. Prv, ako sme sa definitívne vrátili do Ríma, sme ďalšie štyri roky strávili v Brindisi. Bola som veľmi spoločenská, a tak som ľahko nadviazala nové priateľstvá. Je to neuveriteľné, ale napriek tomu, že sme sa presťahovali, som nevnímala pretrhnutie vzťahov. Bolo to vďaka spoločenstvám Hnutia fokoláre, cez ktoré sme všade nachádzali ducha rodiny. Bola som veľmi živá, páčili sa mi všetky športy, a tak som sa hneď s každým pustila do hry a rýchlo som si vytvorila nové priateľstvá.

V Ancone bola veľmi živá komunita Hnutia fokolá-

re a s mnohými som zažívala nádherné spoločenstvo. Fokolaríni a fokolarínky chodievali často k nám domov, každý deň sme sa stretávali na svätej omši. Na mojej duchovej ceste boli veľkou pomocou, ktorá nespočívala len v katechézach. Vyznačovala sa najmä snahou sprítomňovať v bežnom živote vzor Márie a Jozefa v Nazarete, ich radosť, plod autentickosti života podľa evanjeliových rád v každodennej jednoduchosti obyčajných vecí. Skutočne ma fascinovali fokolaríni, ktorí žijú naplno svoj život vo svete, a zároveň zasväcujú celý svoj život Bohu.

Moja formácia nebola teoretická, ale praktická: rozjímali sme nad evanjeliom, každý mesiac sme sa snažili žiť jednu vetu z evanjelia, ktorú navrhla a komentovala Chiara Lubichová v *Slove života*. Keď som bola ešte dieťa, moja mama mi rozprávala o živote svätých. Dojímalo ma, ako títo ľudia všetko zanechali, len aby dosiahli spoločenstvo s Bohom. Z toho pramenila vnútorná istota, že ak som chcela dať zmysel svojmu bytiu, nebolo nič dôležitejšie a krajšie, ako sa zamerať na plné a dokonalé spoločenstvo s tým, ktorý je láska, teda žiť v hlbokkej túžbe po svätosti.

Nadšene som čítala príbehy mučeníkov, ako napríklad Tarzícia, ktorý zomrel v 3. storočí, pretože bránil Eucharistiu. Myšlienka na týchto prvých kresťanov, ktorí položili svoj život za Ježiša, vo mne vzbudila túžbu stať sa tiež mučenicou: myslela som si, že môžem položiť svoj život za toho, ktorý je láska, zomrieť mučeníckou smrťou a ísť tak priamo do neba. Bolo by to nádherné.

Najviac mi učarovali svätí ako apoštol Ján, ktorý položil hlavu na Ježišovo srdce, aby mu naplno prejavil svoju náklonnosť; František z Assisi pre svoju radikálnosť a bláznivú lásku; svätý Pavol pre svätú evanjelizačnú horlivosť; Terézia z Lisieux pre jednoduchosť „malej cesty“, život v láske k Ježišovi cez malé veci. Neskôr

som lepšie spoznala aj svätého Jána Bosca a svätú Teréziu z Avily. Najprv som na radu svojej mamy čítala jej životopis, potom som siahla aj po diele *Vnútorň hrad*. Skutočne ma uchvátila veľkosť tejto ženy a hrdinstvo jej cesty mystickej askézy v modlitbe. Na donovi Boscovi mi učarovalo božské bláznovstvo v jeho vynaliezavosti, ako chlapcov, najmä tých, ktorí žili na okraji spoločnosti a trpeli, oboznamoval s Božou láskou. Od týchto svätcov som sa naučila podstatnú vec: mám len jeden život a nemôžem ho premárniť, chcem ho prežiť pre niečo veľké, čo sa nepominie: len Boh pretrvá, zostane len láska.